

Ordføreren (Bramsen): Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister ikke er berettiget til at sige, at vi skarpt har bebrejdet ham noget, eller at vi tager strengt og formalistisk paa det, eller lignende. Det forekommer mig, at den højtærede Finansminister ikke kan finde Anledning til andet end at erkende, at vi har behandlet denne Sag med den største Hensynsfuldhed overfor ham. Jeg har som Ordfører udtrykkelig anført, at det er støttet paa Skatteautoriteterne, at den højtærede Minister har foreslaaet en Forhøjelse. Ved første Behandling blev det gentagne Gange sagt, at vi ikke nærrede nogen Tvivl om, at de Formodninger og Forventninger, som Ministeren nærrede om en højere Indtægt, kunde være berettigede. Her er slet ikke sket andet end dette, at et Fler-tal, og et meget stort Fler-tal, indenfor Finansudvalget har ønsket at udtale ved denne Lejlighed — og ganske sikkert ikke blot med Hensyn til den nuværende Regering eller den nuværende højtærede Finansminister, men ogsaa for de kommende Tidens Vedkommende —, at det nærer den Anskuelse, at man ikke burde gaa den Vej, her er gaaet, og at man ikke burde have forladt den Vej, som man hidtil har fulgt. Der kan meget vel fra den højtærede Ministers Side gøres gældende, at der ved denne Lejlighed foreligger ganske særlige Forhold. Er der nogen, som har gjort opmærksom paa, at der var Momenter her, der kunde give Adgang til en Afvigelse fra det sædvanlige, er det mig, under Forudsætning af, at Autoriteterne har Ret i deres Udtalelser, og at de virkelig har kunnet udtale noget, med Hensyn til Indtægtsskattens Beløb i 1914—15. Saa kan man gøre gældende, at der her har foreligget et Undtagelsestilfælde, og at den højtærede Minister af den Grund, som han meget rigtigt udviklede, nemlig at det dog var glædeligt for os alle, om Finanslovsforslaget kunde komme til at foreligge med et om end mindre Overskud, har brugt den Fremgangsmaade, som han har foreslaaet Folketinget og har faaet Folketinget til at gaa ind paa. Der er saaledes ikke Tale om andet, end at vi har villet hævde, at det, som her er sket, og om hvilket vi kun har udtalt, at det nok kunde være, det vilde vise sig at holde Stik, ikke burde blive en Anvisning paa, hvad kommende Regeringer og efter vor Mening kommende Rigsdage kunde tillade sig med Hensyn til Budgettet, thi hvis det føres ud i sine Konsekvenser, vil det føre til en fuldstændig Forrykkelse af det Budget, der jo dog

skal være et saa vidt muligt paalideligt Grundlag for det kommende Aars Indtægter. Det forekommer mig derfor, at den højtærede Minister ikke med nogen Begrundelse har kunnet beklage sig over, at vi ikke skulde have taget tilstrækkelig hensynsfuldt paa ham og hans Fremgangsmaade i denne Sag. Vi maa fastholde det gode Princip, som er udtalt i Betænkningen, og saa faar det i øvrigt gaa med denne Sag, Talen er om, som det kan.

Ministeren siger, at det alt sammen er grundet paa et Skøn. Ja, naturligvis er det grundet paa et Skøn, det er netop et Overslag, som efter Grundloven skal forelægges, men her er det desuden et dobbelt Skøn — det er faktisk et tredobbelt Skøn. Først har den højtærede Minister skønnet, at vi kunde vente at faa 18 Mill. Kr. ind paa Formue- og Indtægtsskatten paa den Maade, at han skønnede, at den Indtægt, han gik ud fra, kunde forhøjes med 4 pCt. paa Grund af den forventede normale Forhøjelse, og han lagde dertil Skatteforhøjelsen, der blev vedtaget for nogle Aar tilbage, med $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — der blev en lille Difference, men det blev rundet opad til 18 Mill. Kr. Det er de første 2 Millioners Skøn. Det andet Skøn indtraadte den Gang, da der blev anmeldt 1,900,000 Kr. paa Tillægsbevillingsloven som Indtægt; dette Tal 1,900,000 Kr. er atter et Skøn, og det kan ikke være andet end et Skøn, thi endnu den Dag i Dag vil efter min Overbevisning Skatteautoriteterne overhovedet kun kunne skønne om, hvad Indtægten af Statens Indkomst- og Formueskat har været i det Finansaar, der udløber i Dag. Men paa dette Skøn er der bygget et nyt Skøn, nemlig at Indtægten kan forhøjes med yderligere 2 Mill. Kr., saa paa den Maade har vi i Virkeligheden tre Gange Skøn, men det maa jo Statistisk Departement, de forskellige Skatteraad og Landsoverskatteraadet om, de forskellige Autoriteter, som den højtærede Minister har paaberaabt sig til Retfærdiggørelse af den af ham foretagne Forhøjelse. Vi har kun villet sige ganske principielt, at man bør ikke forhøje Indtægten paa en enkelt Budgetpost, fordi man derved forrykker Grundlaget for det hele Budget, og hvis det saa drives videre ud, hvad der er ikke saa ringe Mulighed for, naar Eksemplet først er givet, kan det føre til en rent fiktiv Budgetopstilling. Naar den højtærede Minister siger, at han har forhøjet Udgiften paa Alderdomsloven, er det rigtigt, der er lagt $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til, men hvis det